

la contra | ENRIC RAMIONET

la columna | JOSEP M. FONALLERAS

D'un temps, d'un país

El temps passa, s'accelera, i sempre produeix una certa torbació constatar que en l'aire que respirem, abans dels nostres, s'hi han agitat tants d'afanys i consumit esforços condemnats a l'oblit

No sé exactament quines conclusions se'n poden treure, però hi va haver un temps en què en aquest país es col·leccionaven segells i no plaques de cava. I un temps en què els llagosterencs eren incapços de dir filatèlia sense afegir-hi numismàtica. És sobre aquest període que s'origina el 1955 i finalitza el 1972 i sobre una entitat que contenia aquestes dues proclamacions d'amor pels segells i les monedes, que la setmana passada, a Llagostera, es va presentar un llibre editat per l'Arxiu Municipal. En són autors els historiadors locals Josep Cantó i Antoni Mascort, que en aquesta nova publicació evoquen la vida d'una associació que ells mateixos van crear i impulsar durant quasi 18 anys. *L'Agrupació Filatèlica i Numismàtica, memòries d'uns anys intensos*, és el títol d'aquest treball que és, doncs, tan autobiogràfic com històric.

El temps passa, s'accelera, i sempre produeix una certa torbació constatar que en l'aire que respirem, abans dels nostres, s'hi han agitat tants d'afanys i consumit tants esforços condemnats a l'oblit. Aquest llibre recupera una petita història d'un període gris del nostre passat, en uns temps en què les precarietats de la postguerra s'havien superat, l'economia remuntava i s'havia relaxat el jou repressor de la dictadura. Eren uns moments en què la vitalitat i les inquietuds de determinada gent d'aquests indrets buscava formes d'expressió i canals per manifestar-se. L'Agrupació no era simplement un grup de col·leccionistes, sinó que concentrava tota la vida cultural que era possible en aquells temps, en aquest país. Així ho esmenta en el pròleg l'Enric Montiel, un altre dels membres històrics del grup, i així ho va comentar a bastament en la presentació en Joan Ventura, el periodista d'aquest diari que malgrat el seu llarg exili gironí continua essent sentimentalment llagosterenc.

Organitzaven, naturalment, exposicions de segells i monedes que tenien una certa repercussió en l'entorn geogràfic i

D'esquerra a dreta, els autors del treball (Josep Cantó i Antoni Mascort), l'alcalde Fermí Santamaria, el periodista Joan Ventura i l'arxivera local, Marta Albà.

que quan s'inauguraven eren prudentment beneïdes pel mossèn de la parròquia local, però també exposicions de pintura i fotografia. I durant dos anys una conferència cada mes, i un cor de caramelles, i un club d'escacs i una secció dedicada a l'arqueologia que va acabar derivant en el Centre d'Estudis de Llagostera. I també van editar el programa de la festa major i el *Lacustària*, una publicació trimestral que es va mantenir des del 61 fins al 67.

El miracle de la vida pot sorgir en les condicions més adverses però s'ha d'adaptar al medi i aquell no era precisament el més benigne per a les aventures relacionades amb la premsa. Aquella revista, que va arribar a tenir 300 subscriptors, contenia algunes aportacions polítiques de plomes addictes, però també cròniques de la vida local, cartes al director o

col·laboracions dels lletraferits locals. Calia sotmetre's a la censura prèvia i obtenir, pàgina a pàgina, el vistiplau del delegat d'Informació i Turisme local o provincial, i els textos en català no podien superar en cap cas una tercera part del total, però va ser un valuós exercici de periodisme de proximitat, fins que l'any 1966 la Llei de Premsa d'en Fraga, que eliminava la censura prèvia però incrementava l'auto-censura amb l'amenaça de responsabilitats i represàlies i que, a més, imposava unes exigències legals difícils de complir per una entitat com la seva, va provocar-ne el tancament. L'Agrupació va sobreviure fins a l'any 72 i els seus impulsors, aleshores com ara, van trobar altres formes de compromís amb la societat i el país que, com va dir Joan Ventura a la presentació, estimaven i estimen com la vida mateixa.

La derrota

Hi ha una reflexió molt interessant a fer a partir de la derrota. Parlo de futbol, com poden comprendre, però també es pot aplicar a moltes altres activitats humanes, tant si en som responsables com si només ens en fem partícips per afició, en solidaritat amb uns amics, amb una història, amb uns colors. Una derrota és sempre dolorosa. Ens parla d'un fracàs perquè no hem pogut accedir a l'objectiu. Hem suspès un examen, no hem estat capaços de mantenir una relació sentimental, hem perdut el negoci que ens havia de fer rics. En el futbol, en qualsevol esport, hi aboquem unes esperances que no podem gestionar. De manera vicària, representats per uns altres que juguen per nosaltres, estem pendents de la seva actitud, de la seva bondat, del seu geni. Sabem que es tracta només d'un joc però delimitem parcel·les del que en podríem dir felicitat amb les tanques d'una ficció que depèn de l'esforç, l'entusiasme i la capacitat d'uns que no som nosaltres. Però també de l'atzar i d'un munt d'imprevistos. ¿Per què, doncs, ens amoinem tant per un assumpte que no podem dominar, que és lluny de les nostres possibilitats de control? Perquè, amb les mateixes coordenades, ens ha proporcionat moments d'altíssima satisfacció. Tampoc no hem fet res a l'hora d'aconseguir victòries, però les celebrem com si en fóssim protagonistes. Aquesta és la clau per entendre la passió que genera l'esport en general i el futbol en particular. Quan perdem, sempre ens queda el recurs de pensar que hi ha coses més importants a la vida. Per descomptat que sí. Aquesta és la lliçó que aquests dies deu estar aprenent la generació que es pensava que *perdre* era una paraula que no existia: no es contemplava aquesta possibilitat. En la derrota, però, hi ha un pensament més profund. En la derrota actual, s'amaga la possibilitat d'una victòria futura i, al mateix temps, se'n valoren els efectes (de les victòries passades) amb una nova dimensió. En la derrota, hi ha malenconia pel paradís perdut, però també desig de tornar-hi. Justament perquè és ara quan t'adones del benestar que procurava.

PUBLICITAT

PIQUADRO
SPRING SUMMER 2010

Stein
Pompeu Fabra, 11 · 972 203 944 · GIRONA

PUBLICITAT

és pràctic

escaló plegable antilliscant només 11 €

és a... girona, figueres i sant antoni de calonge

cal rei
coses de casa
www.calrei.com

PUBLICITAT

SONOR
AUDIÒFONS
Centre Auditiu Especialitzat

És l'hora de sentir-hi bé!

PHONAK

Gran Via Jaume I, 69-17001 GIRONA
Tel. 972 20 06 64
Vilafant, 8-17600 FIGUERES
Tel. 972 50 93 51
www.sonoraudiofons.com

PUBLICITAT

TANCAMENTS D'ALUMINI
Promoció Especial!

ORMETAL

972 47 61 27
www.ormetal.es

PUBLICITAT

el dia 1 de maig en motiu de la fira, descomptes en tots els productes!!!

BAMBU · T

Bambu Bambu
972642333 obert cada dia (inclosos festius)
La Bisbal d'Empordà